

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 10 juli 2014*

”Överklagande — Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — Revisionsrättens underlåtenhet — Skadeståndsyrkande — Principen om oskuldspresumtion — Principen om lojalt samarbete — Behörighet — Genomförandet av inledande utredningar”

I mål C-220/13 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 25 april 2013,

Kalliopi Nikolaou, Aten (Grekland), företrädd av V. Christianos och S. Paliou, dikigoroï,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska unionens revisionsrätt, företrädd av T. Kennedy och I. Ní Riagáin Düro, båda i egenskap av ombud, biträdda av P. Tridimas, barrister,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano (referent) samt domarna A. Borg Barthet, M. Berger, S. Rodin och F. Biltgen,

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 22 januari 2014,

och efter att den 20 mars 2014 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: grekiska.

Dom

- 1 Kalliopi Nikolaou har yrkat att domstolen ska upphäva den av Europeiska unionens tribunal meddelade domen Nikolaou/revisionsrätten (T-241/09, EU:T:2013:79) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen den skadeståndstalan som Kalliopi Nikolaou hade väckt i syfte att erhålla ersättning för skada som hon ansåg sig ha lidit till följd av oegentligheter och åsidosättanden av unionsrätten, vilka revisionsrätten hade gjort sig skyldig till i samband med en intern utredning.

Bakgrund till tvisten

- 2 Kalliopi Nikolaou var ledamot av revisionsrätten från år 1996 till år 2001. Enligt ett reportage som publicerades i dagstidningen *Europa Journal* den 19 februari 2002 förfogade Europaparlamentsledamoten Bart Staes över uppgifter om olagligt handlande som klaganden påstods ha gjort sig skyldig till under sin mandatperiod i revisionsrätten.
- 3 Genom en skrivelse av den 18 mars 2002 överlämnade revisionsrättens generalsekreterare (nedan kallad generalsekreteraren) handlingar till generaldirektören för Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) om detta handlande, som han själv och revisionsrättens ordförande hade fått kännedom om. Generalsekreteraren uppmanade dessutom Olaf att meddela om Kalliopi Nikolaou skulle underrättas om utredningen avseende henne i enlighet med artikel 4 i revisionsrättens beslut 99/50 om villkor och närmare bestämmelser för interna utredningar för att bekämpa bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som kan skada gemenskapernas ekonomiska intressen.
- 4 Genom en skrivelse av den 8 april 2002 underrättade revisionsrättens ordförande Kalliopi Nikolaou om att det pågick en intern utredning, ledd av Olaf, till följd av den artikel som hade publicerats i *Europa Journal*. Genom en skrivelse av den 26 april 2002 underrättade Olafs generaldirektör Kalliopi Nikolaou om att en intern utredning, i vilken hon uppmanades att samarbeta, hade inletts till följd av information som byrån hade erhållit från Bart Staes och på grundval av handlingar som generalsekreteraren hade upprättat i samband med en inledande utredning.
- 5 Kalliopi Nikolaou samtalade med Olafs ansvariga den 24 maj 2002. Den 17 oktober 2002 publicerade webbplatsen *European Voice* ett reportage i vilket det bland annat uppgavs att Olaf stod i begrepp att avsluta utredningen mot klaganden. Liknande reportage publicerades i grekiska tidningar. Genom en skrivelse av den 28 oktober 2002 informerade Olaf Kalliopi Nikolaou om att utredningen hade avslutats och att slutrapporten och relevanta uppgifter hade översänts till generalsekreteraren och till de luxemburgska rättsliga myndigheterna. Genom en skrivelse av den 10 februari 2004 överlämnade revisionsrätten en sammanfattning av Olafs slutrapport till klaganden.
- 6 Enligt denna slutrapport av den 28 oktober 2002 hade två anställda vid revisionsrätten, varav en ska ha varit ledamot i Kalliopi Nikolaous kabinett, lämnat uppgifterna om Kalliopi Nikolaou till Bart Staes. De anklagelser som hade prövats avsåg för det första penningbelopp som klaganden hade lånat av sin personal, för det andra påstått felaktiga uppgifter vad gällde begäran om att föra över ledighet för klagandens kabinettschef som hade lett till återbetalning av cirka 28 790 euro till denne för ledighet som inte hade tagits ut för åren 1999, 2000 och 2001, för det tredje utnyttjande av Kalliopi Nikolaous tjänstebil i icke reglementsensliga syften, för det fjärde instruktioner om uppdrag till klagandens chaufför som inte var reglementsensliga, för det femte frånvaropolitiken i klagandens kabinett, för det sjätte kommersiell verksamhet och kontakter med högt placerade personer för att underlätta sådan verksamhet som utövades av klagandens familjemedlemmar, för det sjunde fusk inom ramen för ett uttagningsprov och, för det åttonde, fusk avseende de representationskostnader som klaganden hade haft.

- 7 Olaf slog fast att det var möjligt att överträdelser som kunde betecknas som förfalskning, brukande av förfalskning och bedrägeri hade begåtts i samband med begäran om att föra över ledighet för klagandens kabinettschef. Enligt nämnda slutrapport kan klaganden och ledamöterna i hennes kabinett ha gjort sig skyldiga till brott med avseende på de penningbelopp som klaganden, enligt de inblandade personerna, hade lånat. Under dessa förhållanden underrättade Olaf, i enlighet med artikel 10.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) (EGT L 136, s. 1), de luxemburgska rättsliga myndigheterna om dessa omständigheter för att dessa skulle utreda de omständigheter som kunde styrka att brott hade begåtts.
- 8 Vad gäller övriga anklagelser, med undantag för anklagelsen om fusk inom ramen för ett uttagningsprov, visade Olaf att vissa oegentligheter eventuellt hade förekommit eller att det fanns vissa tveksamheter vad gäller Kalliopi Nikolaous agerande och föreslog att revisionsrätten skulle vidta ”korrigerande åtgärder” gentemot henne och åtgärder för att förbättra kontrollsystemet vid institutionen.
- 9 Den 26 april 2004 hördes klaganden under ett slutet sammanträde vid revisionsrätten vad gällde en eventuell tillämpning av artikel 247.7 EG. I en skrivelse av den 13 maj 2004 (nedan kallad skrivelsen av den 13 maj 2004) anförde revisionsrättens ordförande att den enhällighet som krävdes enligt artikel 6 i revisionsrättens arbetsordning, såsom den fastställdes den 31 januari 2002, för att målet skulle kunna hänvisas till Europeiska unionens domstol för tillämpning av artikel 247.7 EG med anledning av att klaganden hade begärt och erhållit privata lån av ledamöterna i hennes kabinett, inte hade uppnåtts vid det sammanträde som hade ägt rum den 4 maj 2004. Revisionsrättens ordförande påpekade i detta avseende att en stor majoritet av institutionens ledamöter hade ansett att klagandens agerande var absolut olämpligt. Vad gäller klagandens kabinettschefs semesterdagar angav revisionsrättens ordförande att målet hade anhängiggjorts vid de luxemburgska domstolarna och att institutionen därför hade skjutit upp sitt beslut i avvaktan på utgången i dessa mål.
- 10 Genom domen Nikolaou mot kommissionen (T-259/03, EU:T:2007:254), förpliktade tribunalen Europeiska gemenskapernas kommission att betala skadestånd till klaganden om 3 000 euro med anledning av publiceringen av vissa uppgifter avseende den av Olaf ledda utredningen.
- 11 Genom dom av den 2 oktober 2008 (nedan kallad domen av den 2 oktober 2008) friade brottmålsavdelningen vid Tribunal d'arrondissement de Luxembourg klaganden och hennes kabinettschef från anklagelserna om, i första hand, förfalskning och brukande av förfalskning samt lämnande av oriktiga uppgifter. Vidare friades de från anklagelserna om, i andra hand, orättmätigt behållande av ersättning, bidrag eller förmåner och anklagelserna om, i tredje hand, bedrägeri. Nämnda domstol fann i huvudsak att vissa av de förklaringar som klagandens kabinettschef och klaganden hade lämnat väckte tvivel avseende den samlade bevisning som Olaf och den luxemburgska kriminalpolisen hade förebringat till styrkande av att kabinettschefen varit ledig flera dagar under åren 1999–2001, utan att ha ansökt härom. Nämnda domstol slog fast att de faktiska omständigheter som hade lagts Kalliopi Nikolaou till last inte hade styrkts bortom allt rimligt tvivel och att det vid minsta tvivel skulle dömas till den tilltalades fördel, vilket innebar att klaganden skulle frias från de anklagelser som hade riktats mot henne. Enligt inledningen till domen av den 2 oktober 2008 hade klaganden och hennes kabinettschef åtalats vid brottmålsavdelningen vid Tribunal d'arrondissement de Luxembourg genom beslut av denna domstols åtalskammare (chambre du conseil), vilket hade bekräftats genom dom av åtalskammaren vid Cour d'appel den 29 januari 2008. Domen av den 2 oktober 2008 har vunnit laga kraft, eftersom den inte har överklagats.
- 12 I en skrivelse av den 14 april 2009 uppmanade klaganden revisionsrätten att publicera ett meddelande i Luxemburgs, Tysklands, Greklands, Frankrikes, Spaniens och Belgiens tidningar om att klaganden hade frikänts och att underrätta Europeiska unionens övriga institutioner härom. För det fall att revisionsrätten beslutade sig för att inte publicera ett sådant meddelande begärde klaganden i andra hand skadestånd om 100 000 euro som ersättning för den ideella skada som hon hade lidit. Klaganden

utfäste sig att använda nämnda belopp för att genomföra nämnda publiceringar. Klaganden begärde även att revisionsrätten i första hand skulle betala 40 000 euro i ersättning för den ideella skada som hon hade lidit till följd av rättegången vid de luxemburgska domstolarna och 57 771,40 euro i ersättning för den ekonomiska skada som hon hade lidit till följd av denna rättegång och att den, för det andra, skulle ersätta henne för samtliga kostnader som uppkommit bland annat under förfarandet vid undersökningsdomaren (juge d'instruction) och vid Tribunal d'arrondissement de Luxembourg. För det tredje begärde klaganden ersättning för de kostnader som hade uppkommit i förfarandet vid revisionsrätten.

- 13 Genom en skrivelse av den 7 juli 2009 delgav revisionsrättens ordförande klaganden det beslut som den hade antagit den 2 juli 2009 som svar på nämnda begäran. I detta beslut underkändes, å ena sidan, de argument som hade åberopats i ovannämnda skrivelse av den 14 april 2009 och, å andra sidan, underrättades Kalliopi Nikolaou om att revisionsrätten "på grundval av uppgifter som hade lämnats till den, hade försökt att fastställa om de faktiska omständigheterna var tillräckligt allvarliga för att hänskjuta ärendet till [EU-domstolen]" för att denna skulle ta ställning till om den tidigare ledamoten hade åsidosatt sina skyldigheter enligt EG-fördraget och till behovet av att utdöma eventuella påföljder. I nämnda beslut erinrade revisionsrätten även klaganden om de omständigheter som låg bakom revisionsrättens beslut att inte hänskjuta ärendet till EU-domstolen, däribland bland annat den omständigheten att klaganden hade frikänts genom domen av den 2 oktober 2008 och den omständigheten att ingen skada hade åsamkats gemenskapens budget med hänsyn till återbetalningen av det belopp som felaktigt hade utbetalats till klagandens kabinettschef.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

- 14 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 16 juni 2009 väckte Kalliopi Nikolaou talan om skadestånd och yrkade att revisionsrätten skulle förpliktas att betala ett belopp på 85 000 euro, jämte ränta från och med den 14 april 2009, som ersättning för den ideella skada som hade uppkommit till följd av institutionens "handlande" eller underlåtenhet. Klaganden utfäste sig att använda detta belopp till att offentliggöra beslutet om hennes frikännande.
- 15 Klaganden åberopade för det först sex grunder till stöd för sin talan. Grunderna avsåg revisionsrättens klara överträdelse av unionsrättsliga bestämmelser som ger enskilda rättigheter. Klaganden gjorde för det andra gällande att det finns ett direkt orsakssamband mellan nämnda överträdelse och den ideella och ekonomiska skada som klaganden hade lidit till följd av denna.
- 16 Tribunalen ogillade klagandens talan och slog fast att revisionsrätten inte hade gjort sig skyldig till de påstådda överträdelserna av unionsrätten.
- 17 För förevarande överklagande är det av betydelse att tribunalen, i punkterna 27–31 i den överklagade domen, för det första slog fast att revisionsrättens "handlande" i förbindelse med den inledande utredningen inte var olagligt, i den mån som institutionen inte hade åsidosatt de krav som följer av artikel 2 jämförd med artikel 4 i beslut 99/50, klagandens rätt till försvar eller principen om opartiskhet.
- 18 Såsom tribunalen påpekade i punkt 29 i den överklagade domen är syftet med den inledande utredning som avses i artikel 2 i beslut 99/50 dels att möjliggöra för generalsekreteraren att bedöma om de omständigheter som den fått kännedom om tyder på att oegentligheter som äventyrar unionens ekonomiska intressen förekommer, dels att i enlighet med artikel 7.1 i förordning nr 1073/1999 till Olaf överlämna handlingar som möjliggör för byrån att bedöma huruvida en intern utredning ska inledas enligt artikel 5 andra stycket i samma förordning. Eftersom den inledande utredningen inte kan utmyнна i några slutsatser avseende den berörda personen fastställde tribunalen att den skyldighet som följer av artikel 4 första stycket andra meningen i beslut 99/50 inte avser generalsekreterarens "handlande" inom ramen för artikel 2 i samma beslut.

- 19 På samma sätt fastställde tribunalen i punkt 30 i nämnda dom att då de meddelanden som hade mottagits genom skrivelserna av den 8 och den 26 april 2002 uppfyllde de krav som anges i artikel 4.1 första meningen i beslut 99/50, hade klaganden inte någon grund för att åberopa att denna bestämmelse hade åsidosatts till följd av att revisionsrätten inte hade hört klaganden innan handlingarna med uppgifterna om klaganden som generalsekreteraren hade inhämtat överlämnades till Olaf.
- 20 För det andra fastställde tribunalen, i punkt 32 i den överklagade domen, att klagandens uppgift om att revisionsrätten hade använt en förfalskning saknade grund. Tribunalen fastställde i detta hänseende att den aktuella handlingen, nämligen en begäran om överföring av årlig semester för Kalliopi Nikolaous kabinetschef, daterad den 20 november 2001, inte ingick i den till Olaf överlämnade inledande akten i ärendet. Under alla omständigheter fastställde tribunalen att för det fall revisionsrätten verkligen hade överlämnat denna handling till Olaf eller till de luxemburgska myndigheterna, innebär detta eventuella överlämnande ändå inte att revisionsrätten hade handlat i ond tro beträffande äktheten av klagandens underskrift.
- 21 För det tredje fastställde tribunalen, i punkter 43–47 i den överklagade domen, att revisionsrätten inte hade agerat rättsstridigt när den underlät att anta ett formellt beslut om att klaganden helt frikändes från anklagelser efter domen av den 2 oktober 2008.
- 22 Tribunalen konstaterade för det första, i punkt 45 i nämnda dom, att klaganden hade frikänts på grundval av tvivel som hade uppstått till följd av vissa förklaringar som klagandens kabinetschef hade lämnat. Enligt tribunalen innebar skälet för att frikänna klaganden följaktligen inte att anklagelserna mot klaganden var helt grundlösa, utan, såsom Tribunal d'arrondissement de Luxembourg anförde, att de inte styrkts bortom allt "rimligt tvivel".
- 23 I punkt 46 i samma dom fastställde tribunalen att det uteslutande ankommer på de nationella rättsliga myndigheterna att pröva anklagelserna i straffrättsligt hänseende och på EU-domstolen att bedöma dessa i disciplinärt hänseende med stöd av artikel 247.7 EG. Enligt tribunalen saknade revisionsrätten följaktligen behörighet att uttala sig i detta avseende.
- 24 Slutligen bedömde tribunalen, i punkt 47 i den överklagade domen, att det inte av den omständigheten att revisionsrätten inte hade hänskjutit ärendet till EU-domstolen med stöd av denna bestämmelse går att dra slutsatsen att institutionen bedömde att de omständigheter som lades klaganden till last var helt grundlösa. Enligt artikel 6 i revisionsrättens arbetsordning skulle beslutet att hänskjuta det aktuella ärendet till domstolen nämligen, enligt tribunalen, fattas enhälligt. Även om den omständigheten att ärendet inte hänsköts till domstolen enligt tribunalen berodde på att enhällighet inte hade uppnåtts kunde detta inte likställas med att revisionsrätten hade tagit ställning till frågan huruvida de faktiska omständigheterna förelåg. I detta sammanhang var det enligt tribunalen, som bemötte anmärkningen i skrivelsen av den 13 maj 2004, "inte olämpligt av revisionsrättens ordförande att underrätta klaganden om att en klar majoritet av ledamöterna vid institutionen betraktade hennes agerande som oacceptabelt, varmed den omständigheten att ärendet inte har hänskjutits till domstolen inte kan tolkas så att de omständigheter som har lagts klaganden till last inte har ansetts föreligga, vilket inte heller skulle överensstämma med verkligheten."
- 25 För det fjärde konstaterade tribunalen, i punkt 49 i den överklagade domen, att omsorgsplikten inte medförde någon skyldighet för revisionsrätten att offentliggöra beslutet om klagandens frikännande.

Parternas yrkanden

- 26 Kalliopi Nikolaou har yrkat att domstolen ska
- upphäva den överklagade domen och återförvisa målet till tribunalen för förnyad prövning, och

— förplikta revisionsrätten att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Revisionsrätten har yrkat att domstolen ska

— avvisa talan till viss del och ogilla den till viss del, och

— förplikta Kalliopi Nikolaou att ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.

Prövning av överklagandet

28 Kalliopi Nikolaou har anfört fyra grunder till stöd för sitt överklagande.

Den första grunden

Parternas argument

29 Klaganden har i sin första grund gjort gällande att principen om oskuldspresumtionen i artikel 48.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 6.2 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950, ger uttryck för en processrättslig skyddsregel som inte bara avser den fas som föregår avkunnandet av domen, utan även fasen därefter. Denna princip ska sålunda tolkas så att en unionsdomstol i beslut inte kan ifrågasätta den tilltalades oskuld, när denne tidigare har frikänts genom ett domstolsavgörande som vunnit laga kraft (se Europadomstolens dom Vassilios Stavropoulos mot Grekland av den 27 september 2007, *Rättsfallssamlingen* 2007-I, 39 §).

30 Mot bakgrund av dessa överväganden har klaganden gjort gällande att tribunalen, i punkt 45 i den överklagade domen, åsidosatte nämnda princip genom att bedöma att skälet för frikännande som grundade sig på tvivel som hade uppstått vid Tribunal d'arrondissement de Luxembourg "inte [innebar] att anklagelserna mot klaganden [var] helt grundlösa".

31 Ett sådant åsidosättande påverkar med nödvändighet den överklagade domens giltighet då det hade avgörande betydelse när revisionsrättens underlåtenhet att anta ett formellt beslut om att klaganden helt hade frikänts från anklagelser efter domen av den 2 oktober 2008, och att publicera uppgiften om klagandens frikännande i pressen, i punkterna 44 och 49 i nämnda dom bedömdes vara laglig.

32 Revisionsrätten har gjort gällande att den första grunden bygger på antagandet att denna institution eller tribunalen omprövade domen av den 2 oktober 2008 för att se om den var välgrundad. Detta antagande är emellertid felaktigt.

33 Vid antagandet av det beslut av den 2 juli 2009 som avses i punkt 13 ovan ska revisionsrätten nämligen, enligt egen utsaga, ha beaktat ovannämnda dom och dragit de slutsatser av densamma vilka hade betydelse för institutionens utövande av sina egna befogenheter, vilka inte inbegriper en möjlighet att publicera klagandens frikännande. På samma sätt ska tribunalen, enligt revisionsrätten, ha erkänt och respekterat innehållet i domen vad avser dess straffrättsliga följder.

Domstolens bedömning

34 Genom den första grunden till stöd för överklagandet har Kalliopi Nikolaou gjort gällande att tribunalen åsidosatte principen om oskuldspresumtion genom att i punkt 45 i den överklagade domen fastställa att skälet för frikännande i domen av den 2 oktober 2008 "inte [innebar] att anklagelserna mot klaganden [var] helt grundlösa", utan att "[innebar] att de inte [hade] styrkts bortom allt rimligt

tvivel”. Detta misstag utgör enligt klaganden en grund för att upphäva den överklagade domen i den mån som tribunalen, om den inte hade åsidosatt denna princip, i punkterna 44 och 49 i nämnda dom skulle ha fastställt att revisionsrättens underlåtelse att anta ett formellt beslut om att klaganden helt hade frikänts från anklagelser genom domen av den 2 oktober 2008, och att publicera uppgiften om klagandens frikännande i pressen, var rättsstridig.

- 35 I detta hänseende ska det erinras om att principen om oskuldspresumtion, i artikel 48.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, vilken motsvarar artikel 6.2 och 6.3 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, bland annat kan åsidosättas om motiveringen i ett rättsligt beslut antyder att en person är skyldig till en brottslig gärning trots att vederbörande frikändes i det straffrättsliga förfarandet (se Europadomstolens dom *Allenet de Ribemont mot Frankrike* av den 10 februari 1995, serie A nr 308, 35 § och 36 §; dom *Daktaras mot Litauen* av den 10 oktober 2000, *Rättsfallssamlingen* 2000-III, 41 §–44 §, och *Teodor mot Rumänien* av den 4 juni 2013, *Rättsfallssamlingen* 2013-III 36 § och 37 §).
- 36 I förevarande fall konstaterar domstolen att tribunalens resonemang i punkt 45 i den överklagade domen, såsom generaladvokaten har betonat i punkt 57 i sitt förslag till avgörande, faktiskt ger intrycket att Kalliopi Nikolaou skulle kunna vara skyldig till en straffbar handling på grundval av samma omständigheter med avseende på vilka hon slutgiltigt frikändes genom domen av den 2 oktober 2008.
- 37 Dessa överväganden utgör följaktligen ett uppenbart åsidosättande av principen om oskuldspresumtion.
- 38 Även om så är fallet innebär detta emellertid inte att åsidosättandet av denna princip kan leda till att den överklagade domen upphävs, i den mån som bedömningen i punkterna 44 och 49 i denna dom avseende lagenligheten av den underlåtenhet som revisionsrätten har klandrats för, i alla händelser giltigt grundar sig på ett annat skäl, vilket har utvecklats självständigt i punkt 46 i nämnda dom (se, för ett liknande resonemang, dom *JCB Service/kommissionen*, C-167/04 P, EU:C:2006:594, punkt 186, och dom *Kadi och Al Barakaat International Foundation/rådet och kommissionen*, C-402/05 P och C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 233).
- 39 Tribunalen gjorde en riktig bedömning när den, inom ramen för detta andra skäl, fastställde dels att det ”uteslutande ankommer på de nationella rättsliga myndigheterna att pröva anklagelser i straffrättsligt hänseende” som har framställts mot en tidigare ledamot vid revisionsrätten, dels att det ankommer på EU-domstolen att bedöma dessa ”i disciplinärt hänseende med stöd av artikel 247.7 EG”. Revisionsrätten var nämligen inte själv behörig att, inom ramen för EU:s institutionsstruktur, anta ett formellt beslut om att klaganden helt skulle frikännas från anklagelser, såväl i disciplinärt som i straffrättsligt hänseende, eller att publicera uppgiften om ett sådant frikännande i pressen.
- 40 Detta konstaterande överensstämmer även med de principer som följer av fast rättspraxis avseende den självständiga karaktären hos disciplinförfarandena vid domstolen, i den mening som avses i artikel 247.7 EG, i förhållande till nationella straffrättsliga förfaranden (dom *kommissionen/Cresson*, C-432/04, EU:C:2006:455, punkterna 120 och 121). Såsom även generaladvokaten har anfört i punkterna 71–73 i sitt förslag till avgörande, följer det av denna rättspraxis att revisionsrätten, i egenskap av myndighet som hänskjuter ett ärende till EU-domstolen, i likhet med den sistnämnda inte är bunden av den rättsliga klassificering av sakomständigheterna som gjorts i det nationella brottmålsförfarandet. Revisionsrätten var i förevarande fall således inte skyldig att till följd av domen av den 2 oktober 2008 agera eller uppföra sig på det sätt som klaganden åberopat.
- 41 Av vad som anförts följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

- 42 I den andra grunden har Kalliopi Nikolaou klandrat tribunalen för att ha åsidosatt principen om lojalt samarbete, i artikel 4.3 FEU, vilken den var bunden av i förhållande till Tribunal d'arrondissement de Luxembourg.
- 43 Klaganden har i detta avseende, med hänvisning till beslutet Zwartveld m.fl. (C-2/88, EU:C:1990:315, punkt 17) och domen Irland/kommissionen (C-339/00, EU:C:2003:545, punkterna 71 och 72), anfört att denna princip inte bara förpliktar medlemsstaterna, utan även unionens institutioner och, utvidgat, samtliga EU-organ, inklusive dess domstolar, att samarbeta lojalt med varandra.
- 44 Klaganden har emellertid gjort gällande att tribunalen likväl varken respekterade domen av den 2 oktober 2008 eller beaktade densamma i vederbörlig ordning.
- 45 Klaganden har i denna del anfört följande: För det första tolkade tribunalen, i punkterna 44 och 45 i den överklagade domen, de faktiska omständigheterna kring Kalliopi Nikolaous agerande på ett helt annat sätt än Tribunal d'arrondissement de Luxembourg.
- 46 Det är vidare uppenbart att bedömningen i punkt 35 i den överklagade domen, enligt vilken varje system för ledighetshantering bygger på den överordnades skyldighet att kontrollera närvaron för den personal som står under dennes överinseende, är oförenlig med de överväganden som gjordes i domen av den 2 oktober 2008, enligt vilka kabinetsledamöterna inte är skyldiga att ha en semesterlista.
- 47 Slutligen bedömde tribunalen, i punkt 38 i den överklagade domen, att ”bristerna i revisionsrättens system för registrering och övervakning av ledighet som var tillämpligt vid den aktuella tidpunkten” inte kunde motivera att alla utredningar och straffrättsliga förfaranden avseende klaganden lades ned, även om det just var nämnda brister i revisionsrättens system för ledighetshantering som ledde till att klaganden frikändes.
- 48 Till svar på dessa argument har revisionsrätten angett att den andra grunden bygger på en missuppfattning av de berörda institutionernas roll samt av räckvidden av artikel 4.3 FEU.
- 49 Revisionsrätten har i denna del anfört följande: I enlighet med den rättspraxis som följer av domen kommissionen/Cresson (EU:C:2006:455), ifrågasatte tribunalen inte domen av den 2 oktober 2008, utan gjorde bara en självständig bedömning av vissa faktiska omständigheter som redan hade analyserats i samband med det nationella rättsliga förfarandet, inom ramen för en undersökning av revisionsrättens eventuella utomobligatoriska skadeståndsansvar. Skillnaderna i bedömningen av vissa faktiska omständigheter beror således på att det är fråga om två självständiga rättsliga förfaranden.

Domstolens bedömning

- 50 I den andra grunden har klaganden klandrat tribunalen för att ha åsidosatt principen om lojalt samarbete, vilken den var skyldig att iaktta i förhållande till Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, genom att göra en annan bedömning av vissa faktiska omständigheter, i punkterna 44 och 45 samt 35 och 38 i den överklagade domen, än vad den nationella domstolen hade gjort i domen av den 2 oktober 2008.
- 51 I detta hänseende ska det erinras om att principen om lojalt samarbete, vilken innan Lissabonfördraget trädde i kraft återfanns i artikel 10 EG och numera återfinns i artikel 4.3 FEU, innebär en förpliktelse för medlemsstaterna att vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa unionsrättens räckvidd och

verkan och ålägger unionsinstitutionerna en skyldighet att lojalt samarbeta med medlemsstaterna vid fullgörandet av de uppgifter som följer av fördragen (se, för ett liknande resonemang, dom First och Franex, C-275/00, EU:C:2002:711, punkt 49, och dom Irland/kommissionen, EU:C:2003:545, punkt 71).

- 52 Med avseende på dessa uppgifter ger artikel 235 EG, jämförd med artikel 225.1 EG, emellertid uttryckligen domstolen och tribunalen behörighet att pröva tvister om sådant skadestånd som avses i artikel 288 andra stycket EG, vilken artikel avser gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar. Enligt fast rättspraxis är denna behörighet exklusiv. Gemenskapsdomstolarna ska därvid kontrollera att flera kumulativa villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande som läggs institutionerna till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan, vilka villkor är en förutsättning för att gemenskapen ska kunna ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar (se dom kommissionen/Systran och Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, punkt 60 och där angiven rättspraxis).
- 53 Vad bland annat avser uppfyllandet av det första av dessa villkor har domstolen dessutom redan vid upprepade tillfällen preciserat att det fordras att det har visats att det skett en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter (se dom Bergaderm och Goupil/kommissionen, C-352/98 P, EU:C:2000:361, punkt 42). Närmare bestämt ska institutionen uppenbart och allvarligt ha överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning (se, för ett liknande resonemang, dom Brasserie du pêcheur och Factortame, C-46/93 och C-48/93, EU:C:1996:79, punkt 55, och dom kommissionen/CEVA och Pfizer, C-198/03 P, EU:C:2005:445, punkt 64).
- 54 Av dessa principer följer sålunda att talan om skadestånd, i fråga om gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar för dess institutioners handlande eller underlåtenhet, är ett rättsmedel som är självständigt i förhållande till andra rättsmedel som har en särskild funktion i rättsmedelssystemet och som är underkastat villkor som har utformats med hänsyn till dess särskilda syfte (se, bland annat, dom Lütticke/kommissionen, 4/69, EU:C:1971:40, punkt 6, och dom Unifrex/kommissionen och rådet, 281/82, EU:C:1984:165, punkt 11).
- 55 Såsom även revisionsrätten har angett i sitt skriftliga yttrande får gemenskapsdomstolen följaktligen beakta konstateranden som gjorts under ett straffrättsligt förfarande och som avser sakomständigheter som är identiska med dem som prövats i det förfarande som avses i artikel 235 EG, men är inte bunden av den rättsliga klassificering av sakomständigheterna som gjorts i brottmålsförfarandet. Det ankommer på domstolen att, genom att fullt ut utöva sitt utrymme för skönsmässig bedömning, självständigt undersöka huruvida de villkor som ska vara uppfyllda för att gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar ska inträda faktiskt är uppfyllda (se, analogt, dom kommissionen/Cresson, EU:C:2006:455, punkterna 120 och 121).
- 56 Mot bakgrund av dessa överväganden konstaterar domstolen att klagandens påståenden om att tribunalen, i punkterna 44 och 45 samt 35 och 38 i den överklagade domen, åsidosatte principen om lojalt samarbete helt saknar grund.
- 57 I nämnda punkter i denna dom åsidosatte tribunalen nämligen inte sin skyldighet att visa institutionell respekt i förhållande till Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, eftersom tribunalen uttalade sig avseende vissa sakomständigheter, vilka redan hade analyserats i domen av den 2 oktober 2008, uteslutande i syfte att pröva huruvida den underlåtenhet som revisionsrätten hade klandrats för var lagenlig inom ramen för tvisten om gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar och inte i syfte att bedöma huruvida de anklagelser om brott som hade riktats mot Kalliopi Nikolaou var välgrundade.
- 58 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

Parternas argument

- 59 I den tredje grunden har Kalliopi Nikolaou gjort gällande att tribunalen saknade behörighet att meddela den överklagade domen då frågor prövades vilka gick utöver den behörighet som tribunalen tilldelats enligt fördragen.
- 60 För det första anser klaganden att tribunalen i punkt 45 i denna dom agerade som "överklagandeinstans i brottmål" när den, i straffrättsligt hänseende, i sak bedömde vad som "utgjorde" eller "inte utgjorde" skälet för frikännande som "grundade sig på tvivel" i domen av den 2 oktober 2008.
- 61 För det andra har klaganden anfört att tribunalen agerade som "disciplindomstol" och dessutom bekräftade en felaktig tolkning av revisionsrättens befogenheter genom att i punkt 47 i den överklagade domen, med avseende på anmärkningen i skrivelsen av den 13 maj 2004, ange att "det inte var olämpligt av revisionsrättens ordförande att underrätta klaganden om att en klar majoritet ledamöter vid institutionen betraktade hennes agerande som oacceptabelt".
- 62 I detta avseende har Kalliopi Nikolaou preciserat att då domstolen, enligt artikel 247.7 EG, är den enda institution som är behörig att avgöra frågor avseende disciplinärt ansvar för revisionsrättens ledamöter var tribunalen varken behörig att i detta syfte uttala sig om det agerande som hade lagts klaganden till last i nämnda skrivelse eller att fastställa lagenligheten av innehållet i nämnda skrivelse.
- 63 Revisionsrätten har gjort gällande att den del av denna grund som enbart innehåller en upprepning av argument som har framförts i första instans vad gäller skrivelsen av den 13 maj 2004 inte kan prövas och att grunden i övrigt inte kan leda till bifall av talan, eftersom tribunalen inte ifrågasatte domen av den 2 oktober 2008. Bedömningen av samma agerande kan nämligen leda till olika slutsatser, beroende på vilken rättslig myndighet som är behörig och vilken slags talan som väckts.

Domstolens bedömning

- 64 I sin tredje grund har Kalliopi Nikolaou hävdat att tribunalen felbedömde de behörighetsbestämmelser som följer av fördragen. För det första bedömde tribunalen enligt klaganden, i punkt 45 i den överklagade domen, i sak de anklagelser om brott som hade riktats mot klaganden och skälet för frikännande i domen av den 2 oktober 2008. För det andra analyserade tribunalen enligt klaganden, i punkt 47 i denna dom, felaktigt den disciplinära anmärkningen i skrivelsen av den 13 maj 2004 och den bekräftade även att innehållet i denna skrivelse var lagenligt. Härmed överskred tribunalen inte bara gränserna för sina egna befogenheter utan även gränserna för revisionsrättens befogenheter.
- 65 Dessa påståenden grundar sig emellertid på en felaktig tolkning av den överklagade domen.
- 66 Vad gäller den första delen av denna grund räcker det nämligen att konstatera att tribunalen, i punkt 45 i den överklagade domen, inte analyserade de omständigheter som låg till grund för de anklagelser om brott som hade riktats mot klaganden och skälet för frikännande i domen av den 2 oktober 2008, i syfte att ifrågasätta slutsatserna i denna dom eller att återuppta det nationella straffrättsliga förfarandet.
- 67 Såsom domstolen anfört i punkterna 56 och 57 ovan nöjde sig tribunalen, inom ramen för sin exklusiva behörighet vad gäller gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar, med att hänvisa till samma sakomständigheter som hade beaktats under nämnda straffrättsliga förfarande, uteslutande i syfte att bemöta klagandens resonemang enligt vilket revisionsrättens underlåtenhet att anta ett formellt beslut om att klaganden helt hade frikänts från anklagelser i domen av den 2 oktober 2008 var rättsstridigt.

- 68 I punkt 45 i den överklagade domen agerade tribunalen sålunda inte som "överklagandeinstans i brottmål", såsom klaganden gjort gällande, utan agerade inom ramen för sin behörighet.
- 69 Vad avser den andra delen av den tredje grunden i överklagandet ska det preciseras att det resonemang som fördes i punkt 47 i den överklagade domen även utgjorde svar på ett argument från klaganden rörande revisionsrättens åsidosättande av principen om opartiskhet och av omsorgsplikten genom att göra en ohövlig och överflödigt anmärkning i skrivelsen av den 13 mars 2004.
- 70 Genom att analysera en sådan anmärkning i ett vid tribunalen anhängigt skadeståndsmål uttalade sig tribunalen sålunda inte, i disciplinärt avseende, om det agerande som lagts klaganden till last och överskred inte heller gränserna för sin behörighet vad gäller gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar.
- 71 Vad avser skrivelsen av den 13 maj 2004 konstaterar domstolen, såsom även generaladvokaten påpekade i punkt 84 i sitt förslag till avgörande, att denna med rätta endast klargjorde resultatet av revisionsrättens ledamöters omröstning under sammanträdet om frågan huruvida ärendet skulle hänskjutas till domstolen enligt artikel 247.7 EG. Det gjordes sålunda i skrivelsen inte någon disciplinär bedömning av det agerande som Kalliopi Nikolaou hade klandrats för.
- 72 Med beaktande av att ett beslut om hänskjutande av ärendet till domstolen lagenligt kunde tas, i enlighet med de principer som följer av rättspraxis på området, på grundval av ett förmodat "regelbrott av en viss svårhetsgrad" (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/Cresson, EU:C:2006:455, punkt 72), var det tillåtet för revisionsrätten att uppge att den enhällighet som krävs härför, i den mening som avses i artikel 6 i dess arbetsordning, inte hade uppnåtts, men att en stor majoritet av dess ledamöter likväl hade kritiserat det agerande som lagts klaganden till last i punkt (i) i nämnda skrivelse.
- 73 För övrigt, såsom samtliga parter bekräftat vid förhandlingen i domstolen, var anmärkningen i samma skrivelse enbart riktad till klaganden och har inte spritts till pressen.
- 74 Av dessa överväganden följer att tribunalen, genom att fastställa att innehållet i skrivelsen av den 13 maj 2004 var lagenligt, inte på något sätt tillskrev revisionsrätten behörighet i fråga om disciplinåtgärder som den inte hade och inte heller överskred sina befogenheter, då den inte agerade som "disciplindomstol".
- 75 Mot bakgrund av ovanstående kan talan inte vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden

Parternas argument

- 76 I den fjärde grundens första del har Kalliopi Nikolaou gjort gällande att tribunalen felaktigt tolkade och tillämpade bestämmelserna om gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar. I artikel 32 i den överklagade domen lade tribunalen nämligen till ett ytterligare villkor, vilket inte krävs i rättspraxis, nämligen att den berörda institutionen ska ha handlat i "ond tro".
- 77 I den andra delen av nämnda grund har klaganden klandrat tribunalen för att ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 2 andra stycket i beslut 99/50, jämförd med artikel 4 första stycket i samma beslut.
- 78 För det första fastställde tribunalen felaktigt, i punkt 30 i den överklagade domen, att det inte var nödvändigt att informera klaganden om att en inledande utredning hade inletts beträffande henne och att skrivelserna av den 8 och den 26 april 2002, vilka enbart informerade klaganden om att Olaf hade

inlett en intern utredning, uppfyllde de krav som föreskrivs i artikel 4 första stycket första meningen i nämnda beslut. För det andra fastställde tribunalen felaktigt, i punkt 29 i domen, att revisionsrättens underlåtenhet att informera klaganden om innehållet i den inledande akt som hade upprättats i samband med den inledande utredningen och att höra klaganden innan akten översändes till Olaf, inte var rättsstridig, i den mening som avses i artikel 4 första stycket andra meningen i beslutet.

- 79 Enligt revisionsrätten kan denna grund inte prövas, eftersom den enbart utgör en upprepning av argument som framfördes i första instans och således utgör en begäran om omprövning av omständigheterna i målet.
- 80 I vilket fall som helst lade tribunalen, enligt revisionsrätten, i punkt 32 i den överklagade domen inte till något ytterligare villkor som ska vara uppfyllt för att gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar ska aktualiseras. Tribunalen feltolkade inte heller artikel 2 andra stycket i beslut 99/50, då denna bestämmelse inte kräver att den person som misstänks för oegentligheter informeras om att en inledande utredning har inletts, utan endast kräver att generalsekreteraren utan dröjsmål översänder de uppgifter som har inhämtats inom ramen för en sådan utredning till Olaf.

Domstolens bedömning

- 81 I den fjärde grundens första del har klaganden klandrat tribunalen för felaktig rättstillämpning i samband med tolkningen av de villkor som ska vara uppfyllda för att gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar ska aktualiseras. I punkt 32 i den överklagade domen fastställde tribunalen nämligen att det eventuella överlämnandet till Olaf eller de luxemburgska myndigheterna av en handling från Kalliopi Nikolaous kabinetschef daterad den 20 november 2001, vari underskriften sannolikt hade förfalskats, inte innebar att revisionsrätten hade agerat i ond tro vad avser frågan om äktheten av klagandens underskrift.
- 82 I detta hänseende räcker det att konstatera att tribunalen endast drog denna slutsats i andra hand, efter att i första hand ha fastställt att nämnda handling inte ingick i den inledande akt som revisionsrätten hade överlämnat till Olaf och inte heller hade skickats till de luxemburgska myndigheterna.
- 83 Med hänsyn till att denna bedömning av sakomständigheterna inte alls har bestritts i överklagandet är den fjärde grundens första del verkningslös och ska därför lämnas utan avseende.
- 84 I den fjärde grundens andra del har Kalliopi Nikolaou gjort gällande att tribunalen tolkade artikel 2 andra stycket i beslut 99/50, jämförd med artikel 4 första stycket i detta beslut, felaktigt när den, i punkt 30 i den överklagade domen, bedömde att skrivelserna av den 8 och den 26 april 2002 – i vilka klaganden informerades om den interna utredning som Olaf hade inletts, men inte om den inledande utredningen – uppfyllde de krav som ställs i artikel 4 första stycket första meningen i beslutet och när den, i punkt 29 i domen, bedömde att revisionsrätten enligt artikel 4 första stycket andra meningen i beslutet inte var skyldig att lämna ut innehållet i den akt som hade upprättats i samband med den inledande utredningen till klaganden eller att höra klaganden innan akten översändes till Olaf.
- 85 Det ska i detta hänseende erinras om att det i artikel 2 andra stycket i beslut 99/50 föreskrivs att generalsekreteraren dels ”utan dröjsmål ska överlämna alla uppgifter till [Olaf] som tyder på förekomsten av oegentligheter som bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som kan skada gemenskapernas ekonomiska intressen”, dels ska ”göra en inledande utredning, utan att det påverkar [Olafs] interna utredningar”.

- 86 Med hänsyn till att det saknas uttryckliga anvisningar i denna artikel är det, för att bedöma det första argumentet till stöd för denna grunds andra del, inledningsvis nödvändigt att fastställa huruvida den informationsskyldighet som det hänvisas till i artikel 4 första stycket första meningen i beslut 99/50 även omfattar den inledande utredningen och därefter, om så är fallet, vad denna skyldighet innefattar samt, slutligen, huruvida klaganden i förevarande fall erhöll sådan information.
- 87 Vad avser prövningen av dessa frågor konstaterar domstolen, utan att på något sätt precisera den aktuella utredningens typ, att det i nämnda artikel 4 första stycket första meningen endast föreskrivs att om det finns en möjlighet att en ledamot, tjänsteman eller anställd vid revisionsrätten är personligt involverad ska den berörde snabbt informeras, om detta inte riskerar att skada utredningen.
- 88 Av detta följer att denna bestämmelse, även om den också anses gälla den inledande utredningen, för det första inte föreskriver en omedelbar informationsskyldighet från det att utredningen inleds och för det andra innehåller ett undantag från denna skyldighet då utredningens effektivitet enligt bestämmelsen inte får äventyras.
- 89 Sålunda konstaterar domstolen att klaganden i förevarande fall, till skillnad från vad hon uppgav i skrivelsen av den 26 april 2002, inte bara underrättades om att en intern utredning hade inletts, utan också om att revisionsrätten hade genomfört en inledande utredning och att generalsekreteraren hade överlämnat handlingarna i den sistnämnda utredningen till Olaf.
- 90 Med hänsyn till att klaganden inte har gjort gällande att denna skrivelse översändes för sent konstaterar domstolen sålunda, såsom även generaladvokaten gjorde i punkt 96 i sitt förslag till avgörande, att meddelandena i skrivelsen uppfyllde kravet på att den berörda personen ska underrättas utan dröjsmål samtidigt som behovet av att säkerställa en effektiv inledande utredning och en intern utredning iaktogs.
- 91 Tribunalen gjorde sig således inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkt 30 i den överklagade domen fastställde att meddelandena i skrivelserna av den 8 och den 26 april 2002 uppfyllde de krav som anges i artikel 4.1 första meningen i beslut 99/50.
- 92 Efter att ha gjort dessa preciseringar ska domstolen, för att bedöma om klagandens andra argument till stöd för denna grunds andra del är välgrundat, vidare fastställa huruvida den inledande utredningen, över huvud taget omfattas av den informationsskyldighet som avses i artikel 4 första stycket andra meningen i detta beslut, enligt vilken ”slutsatser om en namngiven medlem ... av revisionsrätten [inte får] dras efter utredningen utan att den berörde har beretts möjlighet att yttra sig över alla uppgifter som rör honom eller henne”, och huruvida klaganden därmed borde ha hörts innan denna utredning avslutades och de sammanställda handlingarna översändes till Olaf.
- 93 Med hänsyn till att det av lydelsen av artikel 4 första stycket andra meningen inte går att läsa sig till några tydliga anvisningar ska den inledande utredningens specifika särdrag undersökas.
- 94 Såsom revisionsrätten förklarade vid förhandlingen utgör en sådan utredning en inledande fas för inhämtande och bedömning av uppgifter kring de påståenden om oegentligheter som generalsekreteraren mottagit. Syftet med nämnda utredning är att undersöka huruvida omständigheterna till stöd för dessa påståenden är trovärdiga innan de sammanställs i en akt och överlämnas till antingen tillsättningsmyndigheten, för att en administrativ utredning ska inledas, eller till Olaf för att få till stånd en intern utredning.
- 95 Av detta följer, såsom även generaladvokaten anförde i punkt 93 i sitt förslag till avgörande, att den inledande utredningen inte kan utmynna i att slutsatser dras med avseende på den berörda personen.

- 96 Under dessa omständigheter gjorde tribunalen sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning i punkt 29 i den överklagade domen genom att analysera syftet med denna utredning och fastställa att den skyldighet som följer av artikel 4 första stycket andra meningen i beslut 99/50 inte avser generalsekreterarens ageranden inom ramen för denna utredning.
- 97 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den fjärde grundens andra del.
- 98 Med beaktande av vad som anförts ovan kan talan inte bifallas på den fjärde grunden, då denna grund till viss del är verkningslös och till viss del ogrundad. Överklagandet ska således ogillas.

Rättegångskostnader

- 99 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Revisionsrätten har yrkat att Kalliopi Nikolaou ska ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Kalliopi Nikolaou har tappat målet ska revisionsrättens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Överklagandet ogillas.**
- 2) **Kalliopi Nikolaou ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter